

LBRIS

We know
books

De aceeași autoare:

Pisicuța care voia să ajungă acasă

Gorila care voia să se facă mare

Găina care nu voia să renunțe

Vidra care voia să știe tot

Pinguinul care voia să afle mai multe

Jill Tomlinson

Bufnița
care
se teme
de întuneric

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de ROXANA SAVU

Ediția a II-a

nemi

Întunericul este extraordinar 7

Întunericul este blând 20

Întunericul este distractiv 33

Întunericul este necesar 45

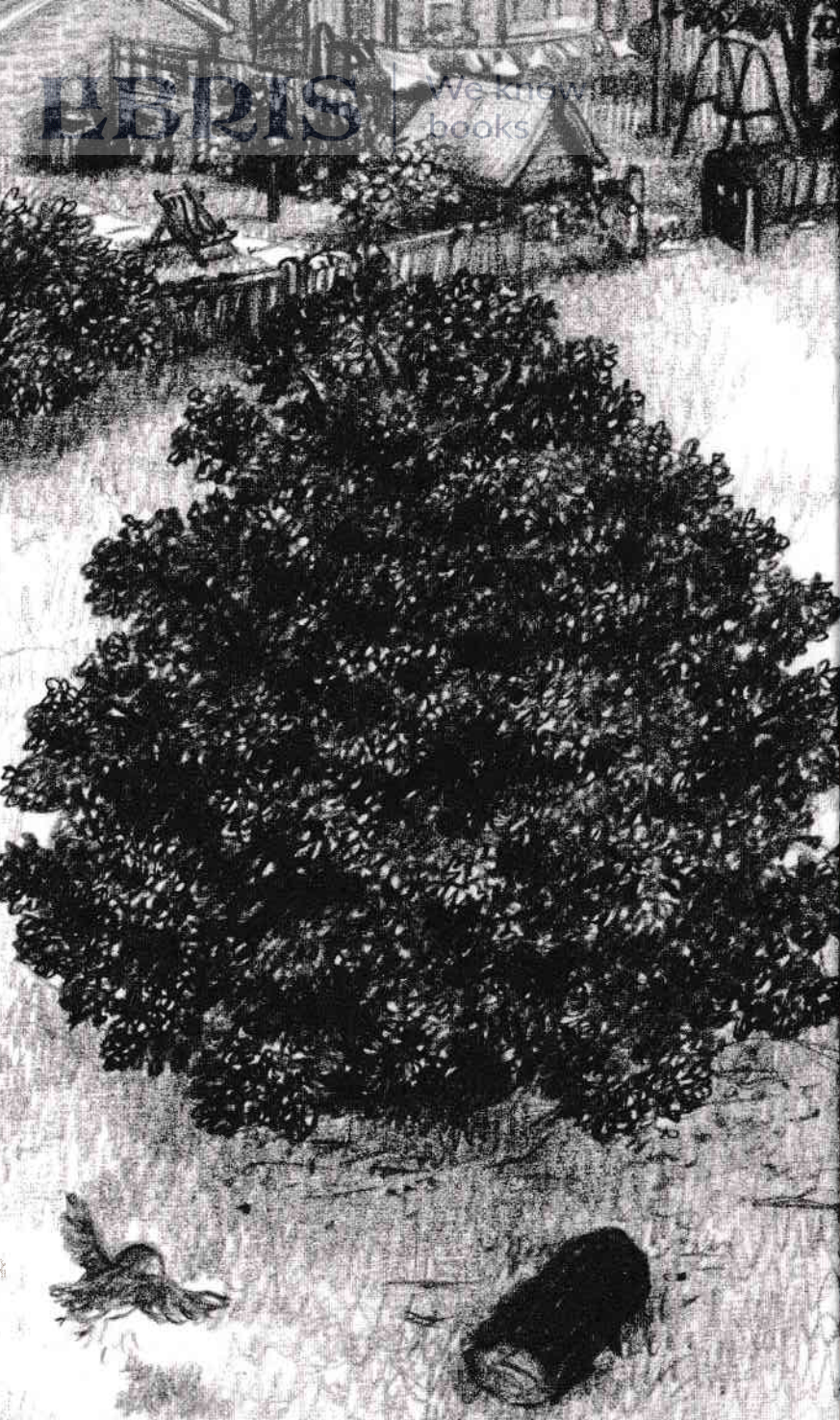
Întunericul este fascinant 60

Întunericul este minunat 75

Întunericul este frumos 89

Întinericul este extraordinar

Buf era un pui de bufniță-de-hambar, un pui de strigă, care locuia cu mămica și cu tăticul lui în vârful unui copac foarte înalt aflat pe un câmp.

Buf era durduluiu și pufos.

Avea o mutrișoară tare frumușică, în formă de inimioară.

Ochii lui erau mari și rotunzi, iar genunchii – foarte apropiați unul de celălalt.

De fapt, Buf era întocmai cu oricare alt pui de bufniță-de-hambar, cu excepția unui singur lucru: Buf se temea de întuneric.

– *Nu-i posibil* să te temi de întuneric! îi spuse mama sa. Nicio bufniță *nu* se teme de întuneric.

– Ei bine, bufnița aceasta se teme, îi răspunse Buf, privindu-și ghearele. Nu vreau să fiu pasăre de noapte, mormăi el. Vreau să fiu pasăre de zi.

– Ești ceea ce ești, îi răspunse cu fermitate doamna Bufniță-de-Hambar.

– Da, știi, încuviință Buf, și ceea ce sunt se teme de întuneric.

– O, Doamne! exclamă mama lui.

Îi era limpede că o să aibă nevoie de multă, multă răbdare. Își închise ochii, încercând să se gândească la o soluție pentru a-l ajuta mai bine pe Buf să nu se mai teamă de întuneric.

Buf aștepta.

Mama deschise ochii și zise:

– Buf, te temi de întuneric doar pentru că nu ai habar ce-i cu el. Ce știi tu despre întuneric?

– Este negru, răspunse Buf.

– Ei bine, nu-i deloc așa! Poate fi argintiu, albastru sau cenușiu, sau poate avea multe, multe alte culori, însă nu este aproape niciodată negru. Ce altceva mai știi despre întuneric?

– Că nu îmi place, spuse Buf. Nu-mi place DELOC.

– Asta nu-i ceva ce știi, îl corectă mama. Este ceva ce *simți*. Eu, una, cred că nu știi nimic despre întuneric.

– Întunericul este nesuferit! strigă Buf.

LUPUS | We know
books

– Nu știi asta. Nu ți-ai scos niciodată ciocul din scorbura după apus. Cred că, înainte să-ți faci o părere despre el, ar fi mai bine să cobori în lume și să afli mai multe despre întuneric.

– Acum? întrebă
Buf, uluit.

– Acum, îl încurajă mama.

Buf ieși din scorbura și făcu, timid, câțiva pași pe ramura din fața acesteia. Aruncă o privire în jos. Lumea părea să se afle tare departe!

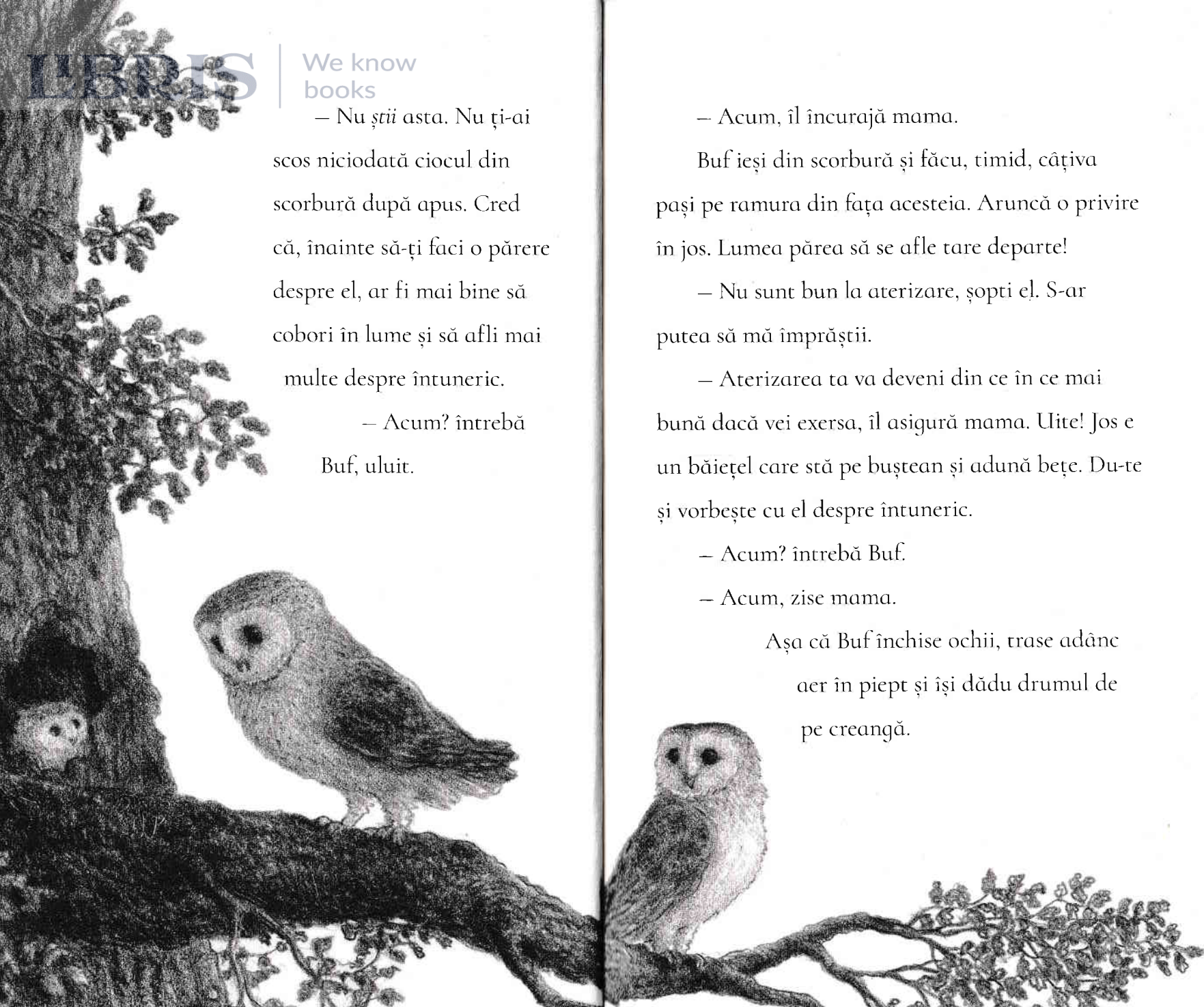
– Nu sunt bun la aterizare, șopti el. S-ar putea să mă împrăștii.

– Aterizarea ta va deveni din ce în ce mai bună dacă vei exersa, îl asigură mama. Uite! Jos e un băiețel care stă pe buștean și adună bețe. Du-te și vorbește cu el despre întuneric.

– Acum? întrebă Buf.

– Acum, zise mama.

Așa că Buf închise ochii, trase adânc aer în piept și își dădu drumul de pe creangă.

Aripile lui micuțe îl purtară spre pământ, dar, așa cum spusese, nu era prea bun la aterizări. Se rostogoli rapid de șapte ori, trecând pe lângă băiețel.

– O! strigă băiețelul. Un artificiu rotitor uriaș!

– De fapt, spuse artificiu rotitor uriaș ridicându-se, sunt doar o bufniță-de-hambar.

– O, așa-i! își dădu seama băiețelul, evident dezamăgit. Normal, nu puteai să fii un artificiu încă. Tata a spus că nu putem să aprindem artificiile înainte de lăsarea întunericului. Of, aș vrea să vină întunericul mai repede!

– Vrei să vină întunericul? întrebă uimit Buf.

– O, DA, spuse băiețelul. ÎNTUNERICUL ESTE EXTRAORDINAR! Iar astăzi e cu atât mai grozav, cu cât vom aprinde artificii.

– Ce sunt artificiile? întrebă Buf. Nu cred că bufnițele au artificii... cel puțin, nu cele de hambar.

– Nu aveți? se miră băiatul. Bietele de voi! Ei bine, există rachete, farfurii zburătoare, vulcani, ploaie aurie și artificii de mână, și...

– Dar ce *sunt?* întrebă Buf cu nerăbdare. Le mâncați?

– NU! râse băiețelul. Tati dă foc fitilului și ele zvâââr! în aer și umplu cerul de stelute colorate – adică, vreau să spun că așa fac rachetele. Eu am voie să țin doar artificiiile de mână.

– Dar vulcanii? Și ploaia aurie? Ele ce fac?

– O, explodează într-o puzderie de stelute. Iar ploaia aurie *picură* stele.

– Dar farfuriile zburătoare?

– Sunt grozave! Se rotesc pe deasupra capului tău și fac un zgomot: uiiii! Sunt preferatele mele.

– Cred că mi-ar plăcea artificiiile, zise Buf.

– Sunt sigur că da, încuviință băiatul.

Ascultă, unde locuiești?

– Sus, în copacul acela... pe ramura cea mai de sus. Unde locuiesc și veverițele, puțin mai jos.

– Copacul acela mare, din mijlocul câmpului? Păi, poți să privești artificiiile noastre de sus! Uite, acolo e grădina noastră – cea cu leagăn. Să te uiți după ce se lasă întunericul...

– Chiar *trebuie* să fie întuneric? întrebă Buf.

– Sigur că trebuie! Nu poți vedea artificiiile dacă nu e întuneric. Ei bine, trebuie să plec. Bețele astea sunt pentru focul de sărbătoare.

– Foc de sărbătoare? se miră Buf. Ce mai e și ăsta?

– O să afli dacă te vei uita diseară. La revedere!

– La revedere! îi ură puiul de bufniță, făcând o plecăciune caraghioasă.

Buf îl privi pe băiețel cum alerga pe câmp, apoi alergă și el puțin, își întinse aripile și își luă zborul până la creanga sa.